

đến nay vốn tự nó là một *bản tin nội bộ* nhằm chuyên chở những chương trình tu học mà thầy Thiên Chủ Thích Thông Triệt đã giảng dạy nhiều nơi trên thế giới. Những bài học giáo lý và thực hành của từng Lớp, từ thấp lên cao được ghi lại để các thiền sinh hay độc giả có thể dùng làm tài liệu nhằm tìm hiểu thêm về môn Thiên mà tự trong cốt lõi nó là một môn khoa học về tâm linh. Nó giảng giải được vì sao thiền sinh nếu tu đúng, hành đúng, kết quả sẽ vô cùng ngoạn mục về thân cũng như về tâm.

Bàn về cuộc sống thế tục, nó giúp cho thân tâm được hài hoà, gia đình được hạnh phúc, xã hội được yên vui. Bàn về tâm linh nó có thể đưa thiền giả dần dần đến với tiềm năng giác ngộ bằng con đường ngắn nhất !

Tôi đã từng đọc sách viết về thiền của rất nhiều Thiền Sư, nhưng đọc chỉ để thưởng thức, để nhận thấy những dòng văn thiền giống như những con suối trong mát. Đọc để thấy mình khao khát được “nhúng chân” vào dòng nước mát lạnh thấu xương nhưng tuyệt vời đó của thiền. Đọc để tự mình chiêm nghiệm xem thiền có thật sự giúp được gì cho mình trong cuộc đời hiện tại đây nhiều nhưng rắc rối này không ? Nhưng thú thật, càng đọc tôi càng thấy mình bí lối, vì nhận ra thiền quá xa xôi, quá mơ hồ. Thiền trong sách vở thuần túy chỉ là thiền tưởng tượng. Cuối cùng muốn chạm tới thiền, muốn bắt được hơi thở thiền, tôi chỉ còn có một giải pháp là mạo hiểm ra đi. Đi đâu ? Thưa là đi tìm thầy học đạo!

Mô Phật ! Tôi chưa phải là một người có đủ nhân duyên để tự mình có can đảm băng sông, vượt núi để tìm một vị Thiền Sư thật sự sáng đạo hướng dẫn. Còn như ghi tên học thiền tại các Thiền Viện xa xôi ở Ấn Độ, Miến Điện, Tây Tạng hay Trung Hoa như nhiều người đã làm thì nó lại càng xa vời mộng ảo đối với tôi. Bởi tôi coi vậy mà rất nhát gan, không bao giờ dám đi đâu một mình.

Vậy mà bây giờ tôi đã là thiền sinh. Có gì hạnh phúc hơn được làm đệ tử *nhí* của Thiền Sư Thích Thông Triệt. Chắc các bạn sẽ thắc mắc tại sao trong những buổi học thầy hay gọi

tôi là “Nhí,” “Út Nhí” hay “ChíMén.” Nhí, Chí Mén, hay Út Nhí có nghĩa là “nhỏ nhí.” Các bạn đừng tưởng thầy gọi tôi là “Nhí” là vì thầy coi tôi là nhỏ nhí cần phải được cưng chiều để dỗ nó tu nha ! Không phải vậy đâu, thầy đang *đi* tôi đó ! Các bạn nghe thầy chê bai tôi một cách thẳng thừng nguyên văn như vậy nè: “Ồ ngoài đời con hay, con giỏi, con nổi ... như thế nào thầy không cần biết. Đối với thầy, trên con đường Phật pháp, con chỉ là một *vô danh tiểu tốt*.”

Ái chà, khi nghe thầy *phán* một câu *xanh đờn* như vậy, tôi tưởng cái bản ngã gì đó trong tôi sẽ nổi lên, ai dè tôi vui vẻ. Tôi nhận thức ra rằng đối với thầy, tôi lúc nào cũng là *Nhí*, và tôi rất là thiệt tình, rất là hoan hỷ với cái tên *nhỏ Nhí* qua cái nghĩa bóng *bị đi* là kẻ vô danh tiểu tốt trong đường tâm linh mới là kỳ chứ !

Đó, thầy gọi tôi là “Nhí” là vì vậy, chứ không phải Nhí này có nghĩa là nhỏ nhí đâu ! Bởi vì thầy còn có nhiều thiền sinh nhỏ tuổi hơn tôi nhiều. Những vị đó bây giờ đã là sư huynh sư tỷ của tôi hết trơn rồi. Bởi vì các huynh, các tỷ này đã gặp nhân duyên sớm theo tu học với thầy trước tôi lâu năm, nên được thầy trao cho mỗi người một chùm chìa khoá. Vào nhà “Nhu Lai” có nhiều cửa, ai hợp pháp nào thì dùng *chìa khoá* pháp đó mở cửa mà vô ! Vô rồi thì sẽ “ôm ngọc ngà châu báu” để đi ra...Chớ không phải ngồi đó để phóng tầm nhìn qua khung cửa sổ ! Bởi vì nếu về đến nhà Nhu Lai rồi mà nhìn qua khung cửa sổ, ta sẽ thấy bầu trời quá nhỏ. Ta phải đi ra để thấy bầu trời bao la rộng lớn.

Tôi đã chính thức bước vào dòng thiền Tánh Không trong khuôn viên thánh địa Bồ Đề Đạo Tràng, lúc đó vào khoảng bốn giờ sáng, không khí xung quanh còn ướt đầm sương khuya, bóng trăng mờ mờ còn treo lơ lửng ở góc trời. Những hàng cây kiểng trong khuôn viên hãy còn ngáy ngủ. Ở bên phải phía sau chánh điện, dưới tàng cây Bồ Đề nơi Đức Thế Tôn thành đạo năm xưa, đoàn người hành hương 61 vị đã nghiêm chỉnh tham dự buổi Lễ Chứng Minh của Sư Phụ Thông Triệt dành cho các đệ tử *Xuống Tóc Tu Gieo Duyên* và nhiều đệ tử quy y. Các đệ tử xuống tóc gồm

Bài 14

SỐ TAY “AN NHU”

Kính thưa quý độc giả và quý thiền sinh xa gần;

Khi quý vị cầm trên tay Tập San Tánh Không số đặc biệt kỳ này hẳn quý vị không khỏi ngạc nhiên về hình thức cũng như nội dung của tờ báo. Tập San Tánh Không từ trước

có Viên Quả, Chân Ngọc, Minh Phổ, Minh Tuyết và tôi là An Như.

An Như là pháp hiệu do Sư Phụ Thích Thông Triệt ban cho hồi tháng Bảy trong khoá tu học Tứ Niệm Xứ tổ chức tại Houston, Texas, nhưng mãi đến ngày thọ tu gieo duyên 6 tháng tại Bồ Đề Đạo Tràng, Ấn Độ, thầy mới chính thức trao truyền và tôi mới thật sự được thầy và các bạn gọi là An Như.

Kể từ hôm đó cái tên An Như bắt đầu dính liền với cuộc đời thiền sinh của tôi. Tôi nhớ và sẽ không bao giờ quên giây phút tối quan trọng và linh thiêng không chuẩn bị trước đó, khi tôi quỳ gối bên cạnh Toà Kim Cang dưới tàng cây Bồ Đề, nơi Đức Phật đã thành đạo qua 4 tầng Thiên, và dâng lời tác bạch cũng như phát nguyện của mình lên Sư Phụ, được người hứa khả và chứng minh.

Tôi có nhiều tên: tên Cha Mẹ đặt cho là Võ Kim Huê khi mới cất tiếng khóc chào đời. Sau này qua Mỹ tôi lấy họ chồng là Trần Võ Kim Huê. Khi tôi sống dưới cái tên Kim Huê, tôi sống rất mực thướt, cẩn thận, gìn giữ đạo đức sao cho Cha Mẹ và chồng con được hài lòng.

Khi sống bằng bút hiệu Trần Kim Vy (cái tên Trần Kim Vy cũng có tiểu sử của nó, nhưng ở đây tôi không muốn đào sâu vì tôi phải để dành, chứ *bật mí* ra hết sau này cần thì không có đề tài viết; dầu vì cũng có một số thiền sinh gọi tôi là *nhà văn* mờ!). Trở lại cái tên Trần Kim Vy, thì cái tên này đã thể nhập, thấm thấu vào người của tôi. Tôi với nó tuy hai mà một. Nó hướng dẫn và lôi cuốn tôi vào nghề báo — báo Đẹp — lâu dần thành *ng nghiệp báo* và rồi cả hai biến tôi thành *nhân vật* của quần chúng. Cái tên Trần Kim Vy nhìn chung là cái tên hào nhoáng, có tốt cũng có xấu, có hạnh phúc cũng có đau khổ. — Coi bộ đau khổ nhiều hơn, vì tôi bị dính vào bệnh tâm thể lúc nào không hay ! Chuyện bệnh này tôi cũng xin giữ bí mật để dành...

Khi được thầy Thích Trí Huệ ban cho cái tên Diệu Vân dưới sự chứng minh của cố Hoà Thượng Thích Huyền Vi, thì tôi lại sống cho đúng với cái tên của người Phật tử: đọc kinh, niệm Phật, làm việc thiện, sống đời đạo đức; sợ nhân quả, không dám làm

những điều có hại đến người khác; không dám *úy nh*h con chó Inkies nuôi ở nhà khi nó *đổ lỵ*. Chỉ vì tôi rất sợ bị *mang tội*, hoặc giả, không biết kiếp trước nó là cái gì của mình đây ?

Tôi sống như vậy cũng tạm gọi là bình yên, nhưng thú thực tâm hồn lúc nào cũng băng khuâng ray rứt vì biết rõ mình không nắm vững được điều gì hết trong đạo Phật. Ngày mình ra đi mình sẽ đi đâu ? Mô Phật !

Bây giờ được Sư Phụ Thích Thông Triệt gọi là An Như: cái tên nghe sao thư thái nhẹ nhàng hết sức ! Người được mang cái tên này nhiều lúc muốn bỏ lại sau lưng tất cả những hào nhoáng không thật để bước hẳn vào con đường mòn mà Sư Phụ đã đi và đang đi. Tôi biết là thầy hiểu ý tôi và thầy muốn tạo duyên cho cuộc sống tam linh của tôi sau này. Tôi cũng mong mỏi được như vậy. Nhưng không biết căn phẩn của tôi ra sao ? Cái đó còn phải do cái phước đức của ông bà cha mẹ để lại, chứ không phải tự mình phát đại nguyện là được đâu ! Nhưng dù được hay không, tôi cũng thấy hạnh phúc và tự hứa với mình sẽ cố gắng đi theo con đường thầy đã chọn cho mình, vì tôi biết đây là con đường duy nhất mà tôi phải đi, bởi vì nó giải tỏa được những khúc mắc mà tôi đã cuu mang từ lâu.

Sư Phụ à, con cảm ơn thầy, con tri ân thầy nhiều lắm ! Nhưng chuyện thầy trò mình không nên giải bài nhiều trên mặt báo. Không ai tra khảo tự dung khai báo om xòm. An Như này *khi* quá !

Nội dung số Tập San kỳ này đặc biệt viết về chuyến hành hương chiêm bái Phật tích tại Ấn Độ do Thầy Thiền Chủ hướng dẫn. Tôi biết có nhiều bạn thiền sinh đã nộp bài. Mỗi người đều viết cảm tưởng của mình về chuyến đi vừa qua. Tôi cũng muốn lắm, nhưng chương trình làm việc của tôi đã nghẹt cứng giờ, đã thế tôi còn ghi danh tu học khoá Căn Bản và Bát Nhã I do Thầy hướng dẫn tại Houston nữa, nên không thể nào tinh tâm để viết đúng tâm trạng của mình về chuyến hành hương lợi lạc vừa qua nên tôi đã *xin khất* với thầy. Thế nhưng tối thứ Ba tại phi trường George Bush (Houston Texas) lúc tiễn thầy trở về California, Sư Cô Triệt Như lại nhắc đến việc tôi không

viết bài cho số báo đặc biệt này, tôi đã cười gượng thưa:

- Con bận thiét! Con mà viết thì . . .

Thấy tôi kéo dài câu trả lời không có câu kết. Sư Cô cười nói tiếp giùm tôi:

- Thì . . . viết tràng giang đại hải phải không ?

-Dạ, hay là con viết mấy chữ thôi !

Sư Phụ liền từ hỏi:

-Mấy chữ gì ?

-Dạ con rất tâm đắc cái tên An Như' mà thầy ban cho ở Ấn Độ. Viết nhiều đó được không thầy ?

Nụ cười *Di Lạc* nở trên đôi môi của vị thầy khả kính. Tôi thật không ngờ khi nghe thầy trả lời:

-Ừ, thì con viết như vậy đi !

Chết hôn ! Giọng thầy nhẹ nhàng từ bi nhưng đó là *LINH* ! Thưa thầy, lịnh thầy đã ban ra, thì con, An Như xin y giáo phụng hành !

Quý độc giả, và các bạn thiền sinh thân mến, trước khi chấm dứt bài viết mang tựa đề *Số Tay An Như* tôi xin kính chúc quý vị một năm mới an khang thịnh vượng đời thường và tinh tấn thành công trong đời sống tâm linh.

AN NHƯ'

Cuối năm 2006